

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Protokolant prot. sąd. Patrycja Makuch

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2020r.

sprawy **G. W. (1)**

obwinionego o czyn z art. 281 punkt 1 k.p. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 25 listopada 2019r. sygn. akt II W 82/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 4. w miejsce orzeczenia i wymiaru kary grzywny, na podstawie art. 281 k.p. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 grudnia 2020r. Dz. U 2018.2432) w zw. z art. 9 § 2 k.w. i w zw. z art. 39 § 1 k.w. odstępuje od wymierzenia obwinionemu G. W. kary

- w punkcie 6. uchyla orzeczenie o opłacie sądowej.

2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

3. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty za postępowanie odwoławczego w kwocie 50 złotych.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE

G. W. (1) został obwiniony o to, że:

I. na terenie (...) G. W. (1), (...)-(...) W. ul (...), zawarł umowy cywilnoprawne z nw. osobami w warunkach, w których zgodnie z art. 22 § 1 kodeksu pracy powinny być zawarte umowy o pracę, tj. w okresie od 16.04.2018r. do 30.06.2018 r. zawarł umowę zlecenie z Ł. F. (1), w okresie od 01.11.2018r. do 31.01.2019r. zawarł umowę zlecenie z T. S., w okresie od 01.01.2019 r. do 31.01.2019r. zawarł umowę zlecenie z P. P. (1) -

- **tj. wykroczenie z art. 281 pkt 1 k.p.**

II. na terenie (...) G. W. (1), (...)-(...) W. ul (...), naruszył przepisy o czasie pracy w ten sposób, że w okresie od 01.07.2018 r. do 03.11.2018r. nierzetelnie prowadził ewidencję czasu pracownika Ł. F. (1), tj. nie wykazywał w ewidencjach faktycznie przepracowanych godzin pracy przez pracownika -

-tj. wykroczenie z art. 281 pkt 5 k.p.

III. na terenie (...) G. W. (1), (...)-(...) W. ul (...), utrudniał działalność organu Państwowej Inspekcji Pracy w ten sposób, że w dniu 22.01.2019r. nie przedstawił inspektorowi pracy wszystkich rejestrów i kart zlecenia transportu medycznego zgodnie ze skierowanym żądaniem nr rej. (...) - (...) (...) (...), przez co uniemożliwił inspektorowi pracy wykazanie faktycznych godzin pracy przepracowanych przez pracowników

-tj. wykroczenie z art. 283§2 pkt 7 k.p.

IV. na terenie (...) G. W. (1), (...)-(...) W. ul (...), nie zgłosił wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek na Funduszu Pracy, tj. nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconych Ł. F. (1) wynagrodzeń za lipiec, 2018r. -473,40 zł netto, za sierpień 2018r. – 455 zł netto, za wrzesień 2018r. – 458 zł netto, za październik 2018- 458 zł netto -

- tj. wykroczenie z art. 122 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

V. na terenie (...) G. W. (1), (...)-(...) W. ul (...), będąc odpowiedzialnym za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie, nie przestrzegał przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy w ten sposób, że w dniu 18.10.2018r. dopuścił do wykonywania pracy A. N. (1) bez wymaganego szkolenia wstępnego w zakresie bhp -

-tj. wykroczenie z art. 283§1 k.p.

Sąd Rejonowy we Wrześni wyrokiem z dnia 25 listopada 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt II W 82/19:

1. obwinionego **G. W. (1)** w miejsce zarzucanego mu w pkt I czynu uznał za winnego tego, że:

a) w dniu 16 kwietnia 2018 roku we W., działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zatrudnił Ł. F. (1) w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. zawierając z nim umowę cywilnoprawną, pomimo obowiązku zawarcia umowy o pracę, tj. popełnienia wykroczenia z art. 281 pkt 1 k.p.,

b) w dniu 1 listopada 2018 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zatrudnił T. S. w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. zawierając z nim umowę cywilnoprawną, pomimo obowiązku zawarcia umowy o pracę, tj. popełnienia wykroczenia z art. 281 pkt 1 k.p.,

c) w dniu 1 stycznia 2019 roku we W., działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zatrudnił P. P. (1) w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. zawierając z nią umowę cywilnoprawną, pomimo obowiązku zawarcia umowy o pracę, tj. popełnienia wykroczenia z art. 281 pkt 1 k.p.,

2. obwinionego w miejsce zarzucanego mu w pkt IV czynu uznał za winnego tego, że:

a) w dniu 11 sierpnia 2018 roku we W., działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc lipiec 2018 roku w kwocie 473,40 złotych netto, tj. popełnienia wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

b) w dniu 11 września 2018 roku we W., działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc sierpień 2018 roku w kwocie 455 złotych netto, tj. popełnienia wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

c) w dniu 11 października 2018 roku we W., działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc wrzesień 2018 roku w kwocie 458 złotych netto, tj. popełnienia wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

d) w dniu 11 listopada 2018 roku we W., działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc październik 2018 roku w kwocie 458 złotych netto, tj. popełnienia wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

Sąd Rejonowy uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt V czynu z tą zmianą, iż przyjął, że do jego popełnienia doszło w dniu 15 października 2018 roku, tj. popełnienia wykroczenia z art. 283 § 1 k.p. (punkt 3 sentencji wyroku).

W punkcie 4 wyroku Sąd I instancji na podstawie art. 281 k.p. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 3 k.w. wymierzył obwinionemu za wyżej wymienione wykroczenia karę grzywny w kwocie 1000 (tysiąc) złotych (punkt 4 sentencji wyroku).

W punkcie 5 wyroku Sąd I instancji obwinionego uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu w pkt II i III czynów.

Punkt 6 przedmiotowego wyroku zawierał rozstrzygnięcie o kosztach.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego, zaskarżając przedmiotowy wyrok w części, tj. co do punktów 1,2,3,4, i 6 na korzyść obwinionego. Obrońca domagał się zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez uniewinnienie obwinionego od czynów zarzucanych mu w pkt I,IV,V wniosku o ukaranie zgodnie z art. 62§ 3 k.p.w. w zw. z art. 5§ 1 pkt 1 k.p.w. w zw. z art. 1 § 1 k.w.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była w części zasadna, jednakże nie spowodowała uwzględnienia zawartego w niej wniosku o uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów. Natomiast skutkowałą ona zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nie może on jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi prowadzić do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). W przedmiotowej sprawie skarżący nie dopełnił tych wymogów, by móc uznać ustalenia Sądu Rejonowego za błędne. Podważając je, nie przedstawił wszechstronnej i obiektywnej oceny dowodów, nie wykazał również błędów logicznych w rozumowaniu Sądu meriti, czy też błędów faktycznych i rzeczowych w treści wyroku lub jego uzasadnieniu. Również uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymaganiom wynikającym z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w., co umożliwia jego kontrolę instancyjną.

Wbrew twierdzeniom obrońcy obwinionego podniesione przez niego argumenty w żaden sposób nie podważają racjonalności toku rozumowania Sądu meriti, który doprowadził tenże Sąd do konkluzji, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina G. W. (1) w zakresie przypisanych mu w pkt. 1 i 2 wyroku czynów nie budzi wątpliwości.

Zaznaczenia jeszcze wymaga, że jeśli Sąd Odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100, postanowienia SN: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853, z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Prawidłowa i w pełni zasługująca na aprobatę okazała się ocena zeznań świadka Ł. F. (1) dokonana przez Sąd I instancji, który to świadek został przesłuchany bezpośrednio przed Sądem Rejonowym. Niezasadny przy tym okazał się zarzut obrońcy obrazy przepisów postępowania w postaci art. 39§ 2 k.p.w. w zw. z art. 170§ 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy. Sąd pierwszej instancji przeprowadził bowiem dowód z dokumentów w postaci protokołów przesłuchania Ł. F. (1) i J. P., które to dokumenty zostały zgromadzone (a świadkowie przesłuchani) w ramach kontroli przeprowadzonej przez uprawnionego oskarżyciela i w konsekwencji uczynione wraz z zeznaniami świadka Ł. F. przez Sąd Rejonowy podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Nieusprawiedliwione jest zatem twierdzenie obrońcy, że Sąd Rejonowy miałby czynić podstawą ustaleń faktycznych dowody uzyskane w sposób nielegalny.

Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń również co do oceny wyjaśnień obwinionego G. W. (1) dokonanej przez Sąd Rejonowy. Sąd II instancji podzielił w pełni motywy Sądu Rejonowego dla których tenże Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego, w których obwiniony zaprzeczył, jakoby zatrudniony w jego firmie na podstawie umowy o pracę Ł. F. (1) otrzymywał za pracę wykonywaną w okresie od lipca do października 2018 r. oprócz wynagrodzenia wynikającego z umowy o pracę przelewano na jego konto, także dodatkowe kwoty wynagrodzenia wypłacane w gotówce, które stanowiły dopłatę do kwoty netto, jaką miał otrzymywać za każdy miesiąc, za niewiarygodne.

Nieusprawiedliwiony okazał się w realiach niniejszej sprawy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony przez obrońcę, tj. rzekomo błędne ustalenie przez Sąd I instancji, aby T. S., P. P. (1) oraz Ł. F. (1) współpracowali z obwinionym w realiach uzasadnionego zawarcia umowy o pracę. Istotnie, jak twierdzi obrońca, stwierdzenie zaistnienia przesłanek uzasadniających nawiązanie stosunku pracy na podstawie art. 22§ 1 k.p. jest kwestią oceną. Jest to kwestia niezwykle trudna do oceny a priori. O rodzaju umowy świadczy nie jej nazwa i wola stron, lecz sposób świadczenia czynności określonych umową (art. 22 § 1 i 11 k.p.), przy czym zakazane jest zastępowanie umów o pracę umowami cywilnoprawnymi, jeśli zachowane są cechy stosunku pracy (art. 22 § 12 w zw. z art. 22 § 1 k.p.). Stosownie do ochronnej funkcji prawa pracy i bezwzględnych zasad wynikających z zapisów Kodeksu pracy, umowa spełniająca warunki umowy o pracę musi być uznana za taką, nawet wbrew woli stron. W świetle art. 22 § 1 i 11 k.p. sąd może ustalić istnienie stosunku pracy także wtedy, gdy strony w dobrej wierze zawierają umowę cywilnoprawną, lecz jej treść lub sposób realizacji odpowiada cechom stosunku pracy. Co warto podkreślić, w świetle art. 22 § 11 k.p. oceny charakteru umowy należy dokonywać nie tylko na podstawie przyjętych przez jej strony postanowień, które mogą mieć na celu stworzenie pozorów innej umowy, lecz przede wszystkim na podstawie faktycznych warunków jej wykonywania. Dlatego też zastrzeżenie w umowie możliwości zastępowania się w pracy przez wykonawcę inną osobą nie odbiera jej cech umowy o pracę, zwłaszcza gdy inne cechy badanej umowy wskazują na przewagę cech charakterystycznych dla stosunku pracy (Baran Krzysztof W. (red.), Kodeks pracy. Komentarz. Tom II. Art. 114-304(5), wyd. V, LEX, el).

W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy przeanalizował skrupulatnie, jakie czynności oraz w jaki sposób wykonywała każda z ww. osób i wysnuł z tej analizy trafne wnioski, co też znalazło wyraz w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, które Sąd Okręgowy w ww. zakresie w pełni aprobuje (k. 144-145).

Nadto nawiązując do zarzutów obrońcy, zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowe i logiczne było również ustalenie Sądu I instancji sprowadzające się do tego, iż dobrowolne zawarcie przez obwinionego umów o pracę świadczyło o tym, że obwiniony zdawał sobie sprawę, że każda ze wskazanych powyżej osób zatrudniana jest w warunkach stosunku pracy. Brak było także podstaw do przyjęcia za bezpodstawne uznanie przez Sąd I instancji, że wpłacenie przez obwinionego składek na Fundusz Pracy od kwot przekazanych do rąk Ł. F. (1) stanowiło przyznanie przekazywania wynagrodzenia temu pracownikowi, ponad wynagrodzenie wpłacone na jego konto bankowe.

W wyniku analizy całokształtu materiału dowodowego Sąd Rejonowy mógł zatem przypisać obwinionemu sprawstwo w zakresie zarzucanych mu w punktach 1, 2, wyroku czynów. Nie budzi bowiem wątpliwości, że:

a) w dniu 16 kwietnia 2018 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zatrudnił Ł. F. (1) w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. zawierając z nim umowę cywilnoprawną, pomimo obowiązku zawarcia umowy o pracę, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 281 pkt 1 k.p.;

b) w dniu 1 listopada 2018 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we Wrześni jako pracodawca zatrudnił T. S. w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. zawierając z nim umowę cywilnoprawną, pomimo obowiązku zawarcia umowy o pracę, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 281 pkt 1 k.p.,

c) w dniu 1 stycznia 2019 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we Wrześni jako pracodawca zatrudnił P. P. (1) w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. zawierając z nią umowę cywilnoprawną, pomimo obowiązku zawarcia umowy o pracę, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 281 pkt 1 k.p.,

d) w dniu 11 sierpnia 2018 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc lipiec 2018 roku w kwocie 473,40 złotych netto, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

e) w dniu 11 września 2018 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we Wrześni jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc sierpień 2018 roku w kwocie 455 złotych netto, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;

f) w dniu 11 października 2018 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we W. jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc wrzesień 2018 roku w kwocie 458 złotych netto, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;

g) w dniu 11 listopada 2018 roku we Wrześni, działając w imieniu firmy (...) z siedzibą we Wrześni jako pracodawca zgłosił nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w ten sposób, że nie zaliczył do podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy wypłaconego Ł. F. (1) wynagrodzenia za pracę za miesiąc październik 2018 roku w kwocie 458 złotych netto, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Sąd Rejonowy przeprowadził rzetelnie postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a następnie starannie przeprowadził proces subsumpcji. Ustalenia w zakresie sprawstwa i winy oraz zakwalifikowanie zachowania obwinionego jako wykroczeń zasługują na pełną akceptację Sądu Okręgowego, również w zakresie czynu z 3 punktu wyroku (punkt V wniosku o ukaranie). Zdaniem Sądu Okręgowego istniała jednakże podstawa do zmiany wyroku w zakresie orzeczenia o karze, o czym poniżej.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd Rejonowy przywołał okoliczności łagodzące i obciążające, jednak tym pierwszym nie przydał należytej wagi, zbyt dużą kładąc natomiast na te drugie. W ocenie Sądu Okręgowego kara grzywny, którą Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu jest nadmiernie surowa, mając na uwadze właściwości i warunki osobiste sprawy, a także okoliczności w jakich czyny zostały popełnione. Jako okoliczność łagodzącą uznać należało dotychczasową niekaralność obwinionego za przestępstwa ani za wykroczenia, niską społeczną szkodliwość nawet jak na wykroczenia przypisanych mu zachowań. Jak bowiem wskazał Sąd Rejonowy odnośnie do wykroczeń przypisanych obwinionemu w punkcie I wyroku należało wziąć pod uwagę okoliczność, iż okres zatrudnienia poszczególnych

pracowników na podstawie umów zlecenia nie był długi, sama forma zatrudnienia poszczególnych osób nie była narzucona przez obwinionego, lecz uzgodniona i zaakceptowana przez pracowników. Jak też prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy Ł. F. nie zgłaszał w tym zakresie żadnych roszczeń, natomiast dla P. P. i T. S. zawarcie umów cywilnoprawnych było dla nich z różnych powodów korzystniejsze. Istotnie również, jak wskazał Sąd pierwszej instancji co do drugiego z przypisanych G. W. czynów nieprawidłowe dane dotyczące obliczania składek na Fundusz Pracy odnosiły się tylko do niewielkiej części wynagrodzenia wypłacanego świadkowi Ł. F.. Co do czynu przypisanego G. W. w punkcie 3 wyroku, to bezsprzecznie świadek A. N. pracował w firmie obwinionego bez obowiązkowego szkolenia jedynie przez cztery dni. Na korzyść obwinionego działało i to, jak słusznie wskazał Sąd meriti, że G. W. jeszcze w trakcie trwania kontroli lub bezpośrednio po niej zawarł z zatrudnionymi jeszcze u niego P. P. i T.S. umowy o pracę oraz zapłacił zaległe składki na Fundusz Pracy od części wynagrodzenia Ł. F. (1), które nie zostały wcześniej przez niego zgłoszone.

Odnosząc się do realiów sprawy Sąd uznał, że wystarczające w niniejszym postępowaniu, w celu wychowawczo-informacyjnym, będzie odstąpienie od wymierzenia kary obwinionemu i obciążenie go kosztami postępowania za II instancję. Nie sposób nie zgodzić się ze stwierdzeniem Sądu Rejonowego, że obwiniony sam swoimi zachowaniami, tam gdzie było to możliwe, przywrócił stan zgodny z prawem. Zatem samo prowadzenie postępowania w niniejszej sprawie odniesie skutek wychowawczy wobec obwinionego i spełni funkcję prewencyjną. W tej sytuacji zasadne było skorzystanie względem obwinionego z dobrodziejstwa odstąpienia od wymierzenia obwinionemu G. W. kary na podstawie art. 281 k.p. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 grudnia 2020 r. Dz.U.2018.2432) w zw. z art. 9 § 2 k.w. i w zw. z art. 39 § 1kw. (punkt 1 myślnik pierwszy sentencji wyroku). W konsekwencji powyższej zmiany należało również uchylić rozstrzygnięcie o opłacie sądowej zawarte w punkcie 6 zaskarżonego wyroku (punkt 1 myślnik 2 sentencji wyroku).

W świetle powyższych rozważań, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok Sądu I instancji był prawidłowy i na podstawie art. 437 §1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. należało utrzymać go w mocy, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467), Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł.

Ewa Taberska